

danner Grundlaget for det andet, og fordi det i tidligere Dage selv fra Ministerbordet udtryffeligt er blevet betegnet som det, der paa en naturlig Maade maatte være det første. De Indvendinger, jeg har imod dette Forslag, ere hovedsagelig hentedede fra de samme Grunde som de Indvendinger, jeg havde imod det tidligere Forslag, nemlig, at det er altfor store Byrder, der derved lægges paa Skibsarten. Hvis de Vædringer kunde blive vedtagne, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) slog paa, at det blev det Offentliges Sag, at det i det Hele taget blev Retterne, der ex officio skulde undersøge Sagen fra Ende til anden, og at alle de nye Byrder skulde falde paa Statskassen, erkjender jeg, at Forslaget vilde ligge for mig med en hel anden Realitet end den, der nu er tilstede. Der er i Lovforslaget skjælnet imellem, hvad Staten skal betale, og hvad Skibsføreren skal betale, men de Ord, der betegne Grændsen derimellem, ere meget vakkende og ville, hvis de ikke ændres, i det praktiske Liv føre til, at der lægges Mere over paa Skibsarten, end der egentlig har været Tanken i Lovforslaget, og i alt Fald Mere, end hvad Skibsfarten kan være tjent med; men naar Omkostningerne blive lagte over paa Statskassen, forekommer det mig ikke, at der kan reises videre Indvendinger mod Lovforslaget. Jeg skal gjøre opmærksom paa en Ændring, som Landsktinget har gjort i den første Paragraf, idet der er indsat en Bestemmelse om, at Stade af større Betydning paa Skib eller Ladning skal medføre den her ommeldte Søforklaring. Det er et saa vagt Udtryk, at det ikke kan Andet end medføre mange Ulemper og blandt Andet den, at man ikke nogenstunde med Bestemthed kan sige, om Loven skal anvendes eller ikke. Der maa indføres en anden Bestemmelse, formentlig i Retning af, at det er en væsentlig Stade efter hele Forholdets Bestaafenhed, saaledes at der ikke kommer til at staa „større“; thi hvad er „større“, er det 20 Kr., 100 Kr. eller 1,000 Kr.? Hvad er det? Der er ingen nærmere Begrænsning. At Tanken nærmere kan præciseres, betvivler jeg ikke, men som Udtrykket staa, er det meget vagt. Naar man ser hen til Slutningen af § 2, at Retten kan opfordre Skipperen til at gjøre det og det, og navnlig til at foranledige Syns- og Skjønforretninger optagne, er det atter et saa vagt Udtryk, at man der maa spørge, hvad der skal gjøres, naar Skipperen ikke følger denne Opfordring; skal i saa Fald dette Syn og Skjøn ikke finde Sted? Det kan jo ikke være Meningen; er det da Meningen, at han kan tvinges af Retten dertil, og er det saa atter Meningen, at de Udgifter, der ville følge af dette Syn og Skjøn, og som kunne blive ikke saa ganske ubetydelige, skulde paavæltes Skibsføreren, eller at Staten skal betale dem? Ser man hen til Omkostningerne, da findes Bestemmelserne om dem i §§ 14 og 23. § 14 siger tydeligt og klart, at det er Statskassen, der

afholder Reiseomkostninger og Dagpengene, og § 23 siger, at Udgifterne ved Søforklaringer, Tilsigelser og Beskjendtgjørelser afholdes af Rekvirenten. Men hvem betaler Alt, hvad der ligger imellem disse to Dele? Det bliver et aabent Spørgsmaal. Jeg maa antage, at naar Søforklaringen skal betales af Skipperen, maa Syns- og Skjønsmændene ogsaa betales af ham. Men der kommer netop min Hovedindvending, idet det vil paaføre ham meget større Byrder, end man i Dieblisset kan beregne; men, som sagt, kan det anses som givet, at man vil velte alle disse Byrder over paa Statskassen, tiltræder jeg fuldstændig Lovforslaget. Forresten kan jeg ogsaa, ligesom andre ærede Medlemmer, nævne nogle Anker mod Forslaget, og jeg vil sige, at det ikke er tilstrækkelig betryggende, at der er søyndige Medlemmer tilstede ved Underretterne; hvorfor skulle disse søyndige Medlemmer ikke ogsaa være tilstede i de høiere Instanser? Jeg kan forstaa, at det er meget vanskeligt at omdanne vore Domstole herved; men det kan dog ikke negtes, at den Betryggelse, der er ved Underretterne, let kan bryde ved de overordnede Instanser, og det skulde derfor være mig hjært, om det kunde blive muligt, uden at komme altfor dybt ind paa betydelige Ændringer i vore Domstole, at gennemføre Tanken lige til Spjæsteret. I det Hele taget maa jeg sige, at der er nogle haarde Bestemmelser i Lovforslaget, men det kan jo ikke undgaaes. Det er for Exempel en haard Bestemmelse, der indeholdes i § 7, at enhver Skibsarbejder er pligtig til at angive, at et Skib er forpundet. Man maa huske paa, at et Skib tidt eies af Folk, der ikke have noget Begreb om, at de have nogen Pligt i den Retning, og som upaatvilelig hver evige Gang, deres Skib kommer i dette Tilfælde, ville faae en Mulk; men jeg indrømmer, at det ikke kan undgaaes. Naar et æret Medlem slog paa, at der ikke fandtes en Straffebestemmelse for Skipperne, der helt undlode at melde sig, da kan jeg ikke være enig med ham deri, thi alle Skipperne, der ikke melde sig, undlade jo ogsaa at melde sig i Tide, og naar man ikke melder sig inden en meget kort Frist, har man gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Anmeldelsespligten i § 1. Jeg skal ikke opholde Thinget længere, men kun gjentage, at jeg med Glæde hørte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds yttre sig i den Retning, at man kunde paavælte Statskassen alle de nye Byrder ved denne Lov, og det skal jeg stemme for, og gjøre Alt, hvad jeg kan, for at faae fat det igjennem; men det er en anden Sag, om det lykkes at sætte det igjennem.

Klein: Jeg finder ikke Anledning til at gaa meget dybt ind paa denne Sag. Det kan ganske vist forudsættes, at de saa Tilstedeværende følge denne Sag med megen Opmærksomhed, men det er jo en overordentlig lille Kreds af Tilhørere,